

Mijnheer en mevrouw Lensvelt

Het designpaleis van Hans Lensvelt

Wie Hans Lensvelt (59), designondernemer **Wat** Een circa 550 m² grote hoeve op 2 hectare grond, net over de grens bij Breda **Die** hij deelt met zijn vrouw Swan Lian Lensvelt-Kwee, ooit artdirector bij Quote

Tekst PAUL VAN RIESSEN Beeld THIJS WOLZAK

De stoel van Frank Tjepkema, uit zijn Bronstijd-collectie

De zomerse eettafel

In de andere huizen die hij bezit, in Amsterdam en Antwerpen, hield Lensvelt altijd rekening met de smaak van anderen: gasten, huurders en potentiële kopers. Deze Belgische boerderij is wel geheel compromisloos ingericht. En dus noemt hij dit zijn thuis.

De aankoop 'In 1999 woonde ik in een heel chic huis waar ik

graag een zwembad bij wilde, maar daar zou ik nooit een vergunning voor krijgen. Dus heb ik dicht in de buurt deze plek gekocht. Ik wilde dat bad aanleggen en verder alles laten zoals het was, maar het was gewoon niet leuk om hier te zijn. Het was totaal vervallen, bij regen stond je tot je enkels in de modder, het stonk er, dus ben ik het toch maar gaan opknappen. Mijn goede vriendin Eline Strijkers heeft toen een masterplan gemaakt

In de zomer zijn ze heerlijk, die openslaande deuren

De tuin, met achterin de 'skull' van Joep van Lieshout

en ruim tien jaar later kon ik er gaan wonen.'

De plannen 'Hoewel ik er al twintig jaar mee bezig ben, is het nog niet helemaal af. Dat gebouwtje daar staat bijvoorbeeld nog leeg. Daarin wil ik een heel grote keuken maken, want ik vind het leuk om feesten voor de familie te organiseren. Mijn moeder heeft zeventien kleinkinderen en die hebben ook allemaal weer vriendjes en vriendinnetjes, dus dat is een hele club.'

Het gebruik 'We zijn heel veel op reis; de meeste tijd slapen we in hotels. Wel altijd samen gelukkig! Als we in de winter thuis zijn, trekken we daarom naar dat gebouwtje hiernaast. Want als je hier een tijdje niet bent geweest, zit je een halve dag in de kou voordat het warm is. Ik heb destijds namelijk "nee" gezegd tegen isolatieglas. Tja, toen dacht ik nog dat dit bijgebouw van het zwembad zou blijven.'

Het zwembad 'Het was de aanleiding van dit alles, ja. Heel

De schuur is zoals hij hoort: lekker rommelig

eerlijk? Ik lig er zelden in. Maar als ik het gebruik, verwarm ik het met die kachel die Piet Hein Eek speciaal voor mij in de grootste mogelijke uitvoering heeft gemaakt. Als ik 24 uur stook, stijgt de temperatuur met 3 graden. Dat is inderdaad niet veel, maar het is sowieso lekker als ergens warm water binnenkomt.'

De tuin 'Dit was één kale vlakte. Ik heb zelf alle bomen erin gezet, die zijn sindsdien hard gegroeid. Dat zie je aan de boomspiegels die Marcel Wanders mij ooit gaf: die passen niet meer om de stam. Maar dat vind ik mooi, hoor, als de natuur de regie neemt. Het grote kunstwerk, van Joep van Lieshout, heeft iets lugubers. Daar houd ik van. Ik dacht dat het de kunstwereld voor-

stelde, met de kunstenaar die wacht op het geld van de galerie, de galerie die wacht op het geld van het museum, dat weer wacht op het geld van de gemeente. Je begrijpt dat ik enigszins teleurgesteld was toen ik hoorde dat het de Bremer stadsmuzikanten zijn.'

De kunst 'Joep van Lieshout is niet alleen de ontwerper van veel meubels die ik verkoop, hij is ook mijn beste vriend. En zo zijn de keukens, die keramieken koppen en die stoel van hem. En ook die penis, die eerst op mijn kantoor stond. Wie naar binnen wilde, moest eroverheen klauteren. Dat scheelde een hoop aanloop, haha. En achter in de tuin staat de *skull* die ik op basis van een schets van Joep heb laten maken toen ik bedacht dat mensen in open kantoorruimtes toch een plek nodig hebben om zich terug te trekken. Het prototype heb ik hem cadeau gedaan. Nadat dit in het Kröller-Müller Museum had gestaan, heeft-ie het verkocht aan een verzamelaar voor 60.000 euro. Daarmee is wat mij betreft maar weer bewezen dat kunst de meest subtiele vorm van oplichting is, haha.' •

'Wie naar binnen wilde, moest eroverheen klauteren. Dat scheelde een hoop aanloop'